

Sara Bolotin

When Color meets Shape

What happens when color meets shape and when one hand, and sometimes two with the help of the tool, the paintbrush, enables this meeting, while misleading, moving, straightening, sprinkling, etching, putting together and completing? What happens? It seems that this question was raised throughout the history of art, whether consciously or unconsciously, explicitly or implicitly, always around, still relevant and present in every new encounter. Encounters between color - shape - soul - eye - artist - viewer always exist, but still, every such encounter is unique, carrying its metaphoric narrative, its revealed and invisible story, the story of the artist and the story being created by the viewer. Bolotin takes the liberty of ruling the seas of colors and shapes, as she should. The colors and shapes comply, their magnitude being expressed, on the one hand, in their complete surrender to the whims of the artist, while, on the other, maintaining their inherent power. This is, in other words, the visual melody playing while a world of colors accepts the hand of the 'conductress' with her baton, the painting brush, creating the rhythm, the movement, the quantity and order, all these resulting in the harmony. "Color is the keyboard, the eyes are harmonies, the soul is the multi-stringed piano. The artist is the hand that plays, touching one key or another, causing a ripple in the soul." (Wassily Kandinsky). Keeping the music metaphor in mind, we are treated to an excellent visual orchestra, pleasing the eye, while conveying a deep mental narrative, a form of the artist's inner landscape. These painting were part of group exhibitions, titled 'Optimism,

or 'Naïve Painting'; participating in such exhibitions carries the further meaning of these works, the optimism, naiveté, the joy of color and shape and the use of pure artistic language without the need for figurative metaphors. The language of art in its words - color, shape, space, texture and more - is expressed clearly. Bolotin's freedom is apparent in the manner she places the colors, in organizing the shape, choosing the colors and their interconnection; this liberty implies both order and disorder, the hand and paintbrush skimming freely above the canvas, navigating between the artist's directions of liberty and order, between open borders and clear-cut lines. This is where color meets shape, resulting in a form of beauty. The issue of beauty was discussed many times in the context of art and design: debating 'The Position of Beauty in the Age of Design', Gideon Ofrat argued that art always creates templates of beauty, whether willingly or unwillingly. Ultimately, even the anti-aesthetic approach in art leads to an aesthetic template, and the a-aesthetic approach in art - also affirms an aesthetic template, since art is an eternal spring of emerging and developing of beauty templates. The body of Bolotin's works offer the viewer a celebration of color, created by the dance of the paintbrush, charging the works with their power. As Delacroix famously said: "the first quality of a painting - is that it is a celebration for the eyes."

dr. Nurit Cederbuim

שרה בולוטין

כשצבע פוגש צורה

מה קורה כשצבע פוגש צורה, ומה קורה כאשר יד אחת ולפעמים שתיים בתוספת כלי העזר, המכחול מאפשרת להם את המפגש תוך שהיא מתעתעת, מזיזה, מיישרת, מתיזה, חורצת, מהדקת ומשלימה. מה קורה? דומה, ששאלה זו שנשאלת לכל אורך תולדות האמנות, אם במודע ואם שלא במודע, אם במוצהר ואם שלא במוצהר, קיימת תמיד. לא נס ליחה והיא שרירה וקיימת בכל מפגש חדש. מפגשים בין צבע - צורה - נפש - עין - יוצר - צופה קורים כל הזמן. עם זאת כל מפגש כזה הוא אחד ויחיד, חד פעמי ונושא עמו את הנרטיב המטאפורי שלו, את הסיפור הגלוי והסמוי, את סיפורו של היוצר ואת הסיפור המתהווה אצל הצופה. בולוטין מאפשרת לעצמה לעשות בים הצבעים והצורות כבתוך שלה, כפי שאכן מותר ורצוי לאמן לעשות. אלה, הצבעים והצורות נענים

לה וגדולתם היא בכניעתם מצד אחד לגחמת היוצרת ועצמאותן מצד שני להיצמד לכוח הטבוע בהם. זוהי בעצם המנגינה החזותית המתנגנת לה כאשר עולם של צבעים מקבל את ידה של "המנצחת" בשרביט מכחולו, מייצרת את הקצב, את התנועה, את הכמות, את הסדר כשכל אלה יחד מייצרים הרמוניה. "צבע הוא המקלדת, העיניים הן ההרמוניות, הנפש היא הפסנתר מרובה המיתרים. האמן הוא היד שמנגנת, נוגעת בקליד זה או אחר, כדי להביא לרטט בנשמה" (ואסילי קנדינסקי) אם במוסיקה עסקינן ולו לצורך האמירה וההשוואה הרי שאנו מקבלים תזמורת חזותית איכותית ערבה לעין, כאשר היא נושאת עמה סיפור נפשי עמוק, כסוג של נוף פנימי של היוצרת.

ציורים אלה היו חלק מתערוכות קבוצתיות אשר אחת מבניהן נשאה את השם 'אופטימיות', או לחילופין ציור נאיבי - ההשתתפות בתערוכות אלה מעידה בפני עצמה על המשמעות הנוספת הנלוות לציורים אלה שבהן אכן משמשים האופטימיות, הנאיביות, שמחת הצבע והצורה, וההיאחזות בשפת האמנות נטו מבלי להצטרך לדימויים פיגורטיביים. שפת האמנות במילותיה - צבע - צורה - מקום - מרקם - ארגון ועוד, אומרת את דברה. החופש שבו נוקטת בולוטין בהנחת הצבע, בארגון הצורה, בכחירת הצבע ובמפגשי הצבע שהיא מייצרת, הוא חופש המצביע בו בזמן על משמעת גבולות ועל סדר. היד המתרוצצת עם המכחול באופן חופשי על מצע הציור, נשמעת בו בזמן להוראות היוצרת המצליחה לנווט בין חופש לסדר, בין קצוות פתוחים לגבולות סדורים. כך נוצר המפגש בין צבע וצורה, סוג של יופי. שאלת היופי נידונה לא אחת בהקשר של אמנות ועיצוב, גרעון עפרת בדיון על "מצבו של היפה בעידן העיצוב" אומר שהאמנות תמיד מייצרת דפוסי יופי, אם חפצה בכך אם לאו. גם האנטי - אסתטי באמנות סופו שמתגלה כדפוס אסתטי, וגם האל - אסתטי - לכאורה באמנות - סופו שמאשר דפוס אסתטי. כי האמנות היא מעין - עד של דפוסי יופי מתפתחים. גוף עבודותיה של בולוטין מפגישים את הצופה עם סוג של חגיגת צבע, במחול המכחול ובה כוחן, כמו שציין דלקרואה "מעלתה הראשונה של תמונה - להיות חגיגה לעין".

ד"ר נורית צדרבוים

